

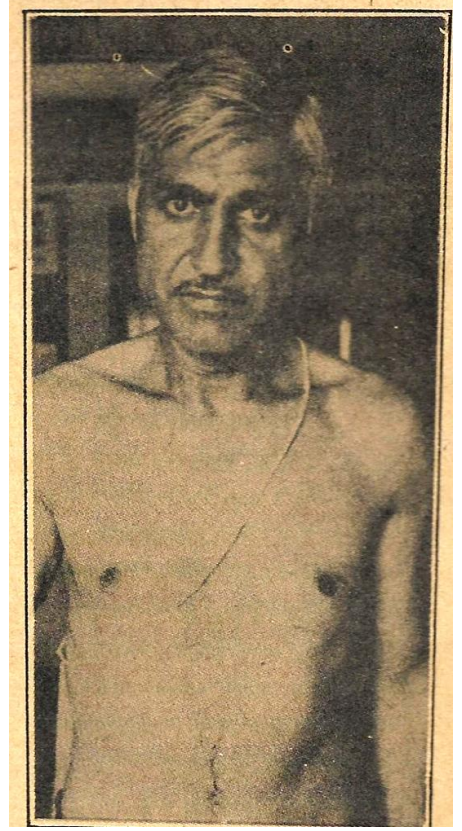
ஒரு தேச பக்தரின் கதை

இது தேசபக்தி சீசன். எந்தப் பிரச்சனை பற்றி பேசினாலும் தேசபக்தி என்ற மந்திரத்தை உச்சரித்து பிரச்சனை பூதத்தை அடக்கிவிடலாம் என்று நம்பப்படுகிறது. பீரங்கி பேர ஊழலைப் பற்றி விமர்சித்தால் தேசபக்தி இல்லையென்றாகிவிடும்! போட்ட ஒப்பந்தமெல்லாம் அம்பேல் என்றால் தேசத் துரோகியாகிவிடுவீர்கள்.

இந்த சூழ்நிலையில் தேசபக்தர் ஒருவரின் கதையைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டாமா? ரோஷன் லால் ஜல்லா, ஜம்மு மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவர். 1971ல் 28 வயது இளைஞராக இருந்தார். திருமணமாகி 4 வருடம்தான் ஆகியிருந்தது. இரண்டு வயதான குட்டிப் பையன் இருந்தான். ரோஷன்லால் ஜம்முவில் உள்ள ஐ.டி.ஐ. தொழிற்பயிற்சிப் பள்ளியில் மின்சாரப் பிரிவில் ஆசிரியர் வேலை பார்த்து வந்தார்.

மிகுந்த தேசபக்தி உடையவரான ரோஷன்லாலை அவர் நண்பர் ஜம்முவில் இருந்த இந்திய ராணுவ அதிகாரி பண்டாரிக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தார். மேஜர் பண்டாரிக்கு ரோஷன் லாலை மிகவும் பிடித்துவிட்டது. "பாகிஸ்தான் உள்ளே போய் அவ்வப்போது வேவு பார்க்க வேண்டும். இரண்டு வருடம் வேலை செய்தபிறகு முழு நேர வேலைக்கு வந்து விடலாம். சம்மதமா?" என்றார் பண்டாரி. தேச பக்தரான ரோஷன் லால் தயங்காமல் ஒப்புக்கொண்டார்.

1971ல் அவருக்கு பிரமாணம் செய்து வைத்தார் பண்டாரி. பிறகு மாதம் 500 ரூபாய் சம்பளம் தரப்பட்டது. ரோஷன்லாலுக்கு பயிற்சி கொடுத்தார்கள். நமாஸ் ஓதக் கற்றுக் கொண்டார். குரான் படித்துக் கொண்டார். பாகிஸ்தான் எல்லைக் காவல் படையின் சப் - இன்ஸ்பெக்டர் அஸ்லாமாக பொய்ப் பெயர் சூட்டிக் கொண்டார். 1971ல் ஐந்து முறையும் 1972ல் மூன்று முறையும் பாகிஸ்தானுக்குப் போனார். அங்கே பலரை நண்பர்களாக்கிக்கொண்டு பாகிஸ்தானின் ராணுவத்தில் எல்லையில் பயன்படுத்தும் ஆயுத விவரங்களை சேகரித்துக் கொண்டு வந்து பண்டாரிக்குத் தந்தார். ரோஷன்லாலின் மனைவிக்கு அவர் அளவுக்கு தேசபக்தி கிடையாது. 1971ல் யுத்தம் முடிந்த பிறகும் அடிக்கடி ரோஷன்லால் பாகிஸ்தானுக்கு உளவு பார்க்கப் போவதை அவர் மனைவி சந்தோஷ விரும்பவில்லை. "போர்தான்

முடிந்துவிட்டதே. இனிமேலும் போக வேண்டுமா?" என்றார். தேசபக்தர் ரோஷன்லால் பதிலடி கொடுத்தார்.

"1947ல் தொடங்கிய யுத்தம் இன்னும் முடியவில்லை. சுடுவது மட்டும் அவ்வப்போது நிற்கும்." 1972ம் வருடம் மே 4ந் தேதி பாகிஸ்தானிலிருந்து திரும்பிவரும்போது ரோஷன் லால் பாகிஸ்தான் படைகளிடம் சிக்கிக்கொண்டார். அப்போது அவருக்கு 29 வயது. சிறையில் சித்ரவதையையும், முஜிபுர் ரகுமான் இருக்கும் அதே சிறையில் தானும் இருக்கும் பெருமையையும் ரோஷன்லால் அனுபவித்தார்.

ஒரு வழியாக இந்த வருடம் மே மாதம் 21ந் தேதி (15 வருடம் கழித்து) ரோஷன்லால் விடுதலை செய்யப்பட்டு திரும்பி வந்தார். பதிலுக்கு இந்தியா ஒரு பாகிஸ்தான் உளவாளியை விடுவித்தது.

எல்லையில் கொண்டுவந்து விடப்பட்டதும் ரோஷன்லாலை நமது ராணுவம் விசாரணைக்குக் கொண்டுபோய்விட்டது. ஐந்து நாள் விசாரித்துவிட்டு அனுப்பிவிட்டார்கள்.

29 வயதில் நாட்டை விட்டுப் போய் சித்ரவதைப்பட்டு 44ம் வயதில் திரும்பி வந்துள்ள தேசபக்தர் ரோஷன்லால் தன் குடும்பத்தைப் பார்க்கப் போனார். 1972 மே மாதத்தில் கைதான உடனே, தேசபக்தர் ரோஷன்லாலின் குடும்பத்துக்கு மாத சம்பளம் அனுப்புவதை நமது ராணுவம் நிறுத்திவிட்டது. தேசபக்தரின் மனைவி சந்தோஷ உடல்நலம் குன்றி மூளைக்கட்டிக்கு வைத்தியம் செய்ய வசதி இல்லாமல் 1982 லேயே செத்துப் போய்விட்டார். ஒரே மகன் ராஜேஷ் தாத்தா பாட்டி வீட்டில் கிடைக்கும் கஞ்சியைப் பங்கு போட்டுக் கொண்டு பள்ளிக்கூடம் போக முடியாமல் படிப்பறிவு இல்லாமல் வளர்ந்து இன்றைக்கு தேசபக்திக் கடமையை நிறைவேற்றத் தயாராக இருக்கும் 18 வயது இளைஞர்களில் ஒருவனாக இருக்கிறான்.

ரோஷன் லால் தன் சாப்பாட்டுக்கு வழி தேடி, தன் தேசபக்தியை மதித்துப் போற்றிய மேஜர் பண்டாரியையே மீண்டும் தேடிப்போனார். ஏராளமான தேசப்பணிகள் இருப்பதால் பண்டாரிக்கு ரோஷன்லாலைப் பார்க்க நேரமே கிடைக்கவில்லை. கடந்த மூன்று மாதங்களாக தேசபக்தர் ரோஷன்லால் ராணுவ அமைச்சரவை, உள்துறை அலுவலகங்களுக்கு படி ஏறி இறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார். ஒரு இடத்திலும் ஒரு டீ வாங்கித்தரவும் ஆள் இல்லை. 'பொறுத்திரு. உனக்கு பென்ஷன் தர ஏற்பாடு செய்வோம்' என்று ஒரு அதிகாரியும், 'உன் பெயர் அதிகாரப்பூர்வ லிஸ்டில் கிடையாது. உனக்கு பென்ஷன் கிடையாது' என்று இன்னொரு அதிகாரியும் தேசபக்தர் ரோஷன்லாலிடம் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எப்படியும் தேசபக்தி வெல்லும் என்று நம்புவோம்.

விசிட்டர்
28-10-1987